

бѣхъ за тогивашния селенинъ имената на тия турски села, най-повече за това, че той, по кефа, или по злобата на чорбаджия, или на нѣкое пашово ухо, трѣбаше да си остави челядта, да остави работата си презъ работното лѣтно врѣме, и да робува на Ибраимъ-пашовъ чифликъ! Бѣше вече като законъ: сѣка година отъ сѣко бѣлгарско село да се испращатъ, спорѣдъ селото, отъ 2 до 4-5 души мжже или момци *чираци* въ тия чифлици! Чирацитѣ се искахъ отъ селскитѣ чорбаджии. Тия по-свирепи, по-немилостиви и отъ самия паша, испращахъ за чираци, или нѣкого жбестъ, който се е усмѣлилъ да се поузжби на чорбаджията за да му се посмажи носа, или пѣкъ нѣкой бѣденъ, който неможе да си издаде гласа. Колко вжща съсипа този чираклѣтъ!

Лукавъ гаджалдакъ бѣше, прѣклѣта му душа! Въ неговата каза (окржгъ) рѣдко ставахъ обири, разбойничества, и ако да станѣше, неможеше да не бжде издирено и уловено. Да чуе, че нѣкой Турчинъ или заптия е бжхталъ, или направилъ пакостъ на нѣкой отъ Бѣлгаритѣ-селени, смазваше го отъ бой. Тогивашнитѣ заптии бѣхъ просто слуги на чорбаджиитѣ, давахъ имъ огънь били на лулата. Турчинъ, да замине прѣзъ бѣлгарско село, да се отбие безъ врѣме, и да иска отъ селото конакъ, да го хранятъ, тежко му ако чюеше за това Ибраимъ-паша, изъ носа му изваждаше бѣлгарския хлѣбъ.

Залиташе много за Бѣлгаритѣ, по това трѣбаше Турцитѣ да го мразятъ, но Турцитѣ сж хитри, тѣ познавахъ неговата политика, и го уважавахъ.

Прѣзъ единъ день въ рамазанътъ, единъ старичѣкъ Бѣлгаринъ, запалилъ си бѣ луличката и минуваше прѣзъ пазарътъ, дѣ много рамазанлии Турци се расхождахъ начумерено. Бѣлгаринътъ безъ еня пушеше раскошно тютюня си. Единъ доста терекия Турчинъ, покрай когото заминуваше старецътъ съ луличката си, се обръща и лепва